

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 21ης Σεπτεμβρίου 1998

Υπόθεση T-237/97

Νικόλαος Προγούλης
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Προδήλως απαράδεκτο»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα . . . . . II - 1569

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 13ης Μαΐου 1997, περί απορρίψης της διοικητικής ενστάσεως κατά της απόφασης απορρίψης της αιτήσεως ανακατατάξεως του προσφεύγοντος.

Αποτέλεσμα: Απαράδεκτο.

Επιτομή της διατάξεως

Με απόφαση της 9ης Μαρτίου 1983, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από την 1η Μαρτίου 1983, ο προσφεύγων διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής, καταταχθείς στον βαθμό Β 3, κλιμάκιο 2. Στις 10 Μαρτίου 1983 υπέβαλε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ), αίτηση αναθεωρήσεως της

κατατάξεώς του. Στις 13 Ιουλίου 1983 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) επιβεβαίωσε την απόφασή της. Στις 10 Οκτωβρίου 1983 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ, για τον λόγο ότι η ΑΔΑ δεν έλαβε υπόψη τη διάρκεια της υποχρεωτικής στρατιωτικής του θητείας.

Με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1983, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από την 1η Δεκεμβρίου 1983, ο προσφεύγων μονιμοποιήθηκε. Με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1984, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από την 1η Μαρτίου 1983, η ΑΔΑ, κατόπιν της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος της 10ης Οκτωβρίου 1983, ακύρωσε την πράξη διορισμού της 9ης Μαρτίου 1983 και κατέταξε τον προσφεύγοντα στον βαθμό Β 3, κλιμάκιο 3.

Στις 5 Δεκεμβρίου 1991 ο προσφεύγων ζήτησε, βάσει του τελευταίου εδαφίου του σημείου 1, στοιχείο β', του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973 σχετικά με τα κριτήρια που ισχύουν για την κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο κατά την πρόσληψη, την ανακατάταξή του στον βαθμό Β 2 και, σε περίπτωση αρνήσεως, στον βαθμό Β 1, λαμβανομένης υπόψη της υπάρξεως, κατ' αυτόν, προηγούμενου ανακατατάξεως από σταδιοδρομία σε σταδιοδρομία. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε στις 6 Απριλίου 1992. Στις 2 Ιουλίου 1992 ο προσφεύγων υπέβαλε κατά της αποφάσεως αυτής διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε στις 6 Οκτωβρίου 1992 με την αιτιολογία ότι έχει σκοπό να θέσει υπό αμφισβήτηση την απόφαση κατατάξεως της 20ής Ιανουαρίου 1984 και, συνεπώς, είναι εκπρόθεσμη. Ο προσφεύγων δεν άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής.

Στις 6 Μαΐου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε νέα αίτηση ανακατατάξεως, η οποία απορρίφθηκε στις 12 Ιουλίου 1994. Στις 10 Οκτωβρίου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της πράξεως αυτής και ζήτησε την ανακατάταξή του στον βαθμό Β 1, κλιμάκιο 2, αναδρομικώς από την 1η Μαρτίου 1983. Στις 20 Μαρτίου 1995 η ΑΔΑ απέρριψε την ένσταση αυτή.

Στις 19 Ιουνίου 1995 ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης της 10ης Οκτωβρίου 1994. Με διάταξη της 15ης Δεκεμβρίου 1995, το Πρωτοδικείο κήρυξε την προσφυγή αυτή απαράδεκτη.

Με απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή τροποποίησε την απόφασή της της 1ης Σεπτεμβρίου 1983 σχετικά με τα κριτήρια που ισχύουν για την κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο κατά την πρόσληψη. Το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της απόφασης αυτής έχει του λοιπού ως εξής:

«[Η ΑΔΑ] κατατάσσει τον δόκιμο υπάλληλο στον βασικό βαθμό της σταδιοδρομίας για την οποία προσλαμβάνεται. Κατ' εξαίρεση από την αρχή αυτή, η ΑΔΑ δύναται να κατατάξει τον δόκιμο υπάλληλο στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας, όταν οι ειδικές ανάγκες της υπηρεσίας απαιτούν την πρόσληψη μονίμου υπαλλήλου με ιδιαίτερα προσόντα ή όταν ο προσληφθείς έχει εξαιρετικά προσόντα.»

Στις 24 Ιουνίου 1996 ο προσφεύγων ζήτησε την αναθεώρηση της κατατάξεώς του σε βαθμό κατά την είσοδό του στην υπηρεσία της Επιτροπής. Ζήτησε να λάβει η ΑΔΑ υπόψη τη στρατιωτική του θητεία διάρκειας 27 μηνών και να τον κατατάξει στον βαθμό Β 1, κλιμάκιο 2, αναδρομικώς από την 1η Μαρτίου 1983. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 8ης Αυγούστου 1996 με την αιτιολογία ότι υποβλήθηκε πάνω από τρεις μήνες μετά την απόφαση αρχικής κατατάξεως. Στις 6 Νοεμβρίου 1996 ο προσφεύγων υπέβαλε κατά της απόφασης αυτής διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε στις 13 Μαΐου 1997.

Σκεπτικό

Βάσει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως νόμω αβάσιμη, το Πρωτοδικείο δύναται, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει αρκούντως διαφωτιστεί από τη δικογραφία και αποφασίζει ότι παρέλκει να συνεχιστεί η διαδικασία (σκέψη 32).

Οι επιβεβαιωτικές πράξεις δεν είναι δεκτικές προσφυγής, καθότι δεν είναι βλαπτικές (σκέψη 34).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 7 Ιουλίου 1971, 79/70, Müllers κατά ΟΚΕ, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 889, σκέψη 20· ΠΕΚ, 7 Ιουνίου 1991, Τ-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-235, σκέψη 42· ΠΕΚ, 1 Οκτωβρίου 1991, Τ-38/91, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-763, σκέψη 29· ΠΕΚ, 15 Δεκεμβρίου 1995, Τ-131/91, Προγούλης κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-907

Οι προθεσμίες υποβολής διοικητικής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής που τάσσονται από τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ είναι δημοσίας τάξεως και οι διάδικοι και ο δικαστής δεν μπορούν να τις μεταβάλλουν κατά την κρίση τους, δεδομένου ότι έχουν καθιερωθεί για να εξασφαλιστεί η σαφήνεια και ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων. Οι ενδεχόμενες εξαιρέσεις ή παρεκκλίσεις πρέπει να ερμηνεύονται στενώς (σκέψη 35).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 11 Ιουλίου 1997, Τ-16/97, Chauvin κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. ΙΙ-681, σκέψη 32

Η προσβαλλόμενη πράξη περιορίζεται να επιβεβαιώσει την απόφαση αρχικής κατατάξεως της 2ας Μαρτίου 1984, η οποία ελήφθη κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973. Ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την απόφαση αυτή εντός της προθεσμίας που τάσσει ο ΚΥΚ.

Ο προσφεύγων, με την αίτησή του της 24ης Ιουνίου 1996, σκοπεύει ακριβώς να θέσει υπό αμφισβήτηση τις προϋποθέσεις της αρχικής προσλήψεώς του. Έτσι, με την παρούσα προσφυγή επιδιώκεται να τεθεί υπό αμφισβήτηση μια απόφαση κατατάξεως που ο προσφεύγων, από την έκδοσή της το 1984, έχει ήδη αμφισβητήσει ανεπιτυχώς στο πλαίσιο πολλαπλών διοικητικών διαδικασιών που προηγούνται της ασκήσεως προσφυγής και δικών (σκέψη 37).

Ο υπάλληλος δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τις προϋποθέσεις της αρχικής προσλήψεως του αφότου αυτή καταστεί οριστική. Συγκεκριμένα, μόνον η ύπαρξη νέων και ουσιωδών πραγματικών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως με την οποία επιδιώκεται η επανεξέταση απόφασεως που δεν αμφισβητήθηκε εντός των προθεσμιών των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, η απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Οκτωβρίου 1995, Τ-17/95, Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-683), αποτελεί νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό που δικαιολογεί την εκ νέου έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής (σκέψη 38).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 1η Δεκεμβρίου 1983, 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981, σκέψη 10· Chauvin κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 37

Το Πρωτοδικείο έκρινε με την προαναφερθείσα διάταξη Chauvin κατά Επιτροπής (σκέψεις 39 έως 45) ότι η προαναφερθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν αποτελεί τέτοιο νέο περιστατικό (σκέψη 39).

Έτσι, ο προσφεύγων δεν προέβαλε νέα πραγματικά περιστατικά που καθιστούν δυνατή την εκ νέου έναρξη των προθεσμιών των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ (σκέψη 40).

Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως προδήλως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να ληφθούν προηγουμένως οι παρατηρήσεις της Επιτροπής (σκέψη 41).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.